

7 Ιουνίου, 1995

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΛΤΔ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ

Εφεσείοντες,

v.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ,

Εφεσίβλητου,

(Ποινική έφεση Αρ. 5873).

-
- 5 *Ποινή — Επτά συνολικά κατηγορίες για παράλειψη αποτελεσματικής προφύλαξης μηχανήματος, παράλειψη διατήρησης καθαρών υγειονομικών διευκολύνσεων και άλλα αδικήματα σχετιζόμενα με τις συνθήκες που επικρατούσαν στο χώρο εργασίας της εταιρείας — Ο περί Εργοστασίων Νόμος Κεφ. 134 όπως τροποποιήθηκε — Επιβολή ποινών προστίμου που κυμαίνονταν μεταξύ £50 και £130 — Κρίθηκαν υπέρμετρα επιεικείς.*
- 10 *Ποινή — Πολλαπλά αδικήματα — Δύο κατηγορίες που βασίζονται πάνω στα ίδια γεγονότα — Επιβάλλεται ποινή μόνο στη μια κατηγορία — Κανείς δεν τιμωρείται δύο φορές για το ίδιο αδίκημα — Σύμβαμα, Άρθρο 12.2.*
- 15 *Εταιρείες — Διευθύνων Σύμβουλος εταιρείας — Επιμέτρηση — Κατά πόσο το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος είναι διευθύνων σύμβουλος της κατηγορουμένης εταιρείας πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο στην επιμέτρηση της ποινής.*
- 20 *Ο περί Αποκαταστάσεως Καταδικασθέντων Νόμος, αρ. 70/81 — Πόσο χρονικό διάστημα πρέπει να παρέλθει από προηγούμενη καταδίκη για να μη θεωρηθεί (η προηγούμενη καταδίκη) σαν προηγούμενο στην επιμέτρηση της ποινής.*
- Οι λόγοι έφεσης των κατηγορουμένων συνοψίζονταν στα ακόλουθα:
1. Οι επιβληθείσες ποινές ήταν έκδηλα υπερβολικές υπό τις περιστάσεις.

2. Δεν έπρεπε να είχε επιβληθεί ποινή και στους δύο κατηγορουμένους αφού ο δεύτερος κατηγορούμενος ήταν ο διευθύνων σύμβουλος της κατηγορουμένης εταιρείας.
3. Το Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος βαρυνόταν με προηγούμενες καταδικές. 5
4. Το Δικαστήριο εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη ότι οι κατηγορίες 5 και 6 ήταν όμοιες ή προέκυπταν από τα ίδια γεγονότα.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Οι ποινές που προβλέπει ο περί Εργοστασίων Νόμος, Κεφ. 134, όπως τροποποιήθηκε, για τα αδικήματα που διέπραξαν οι κατηγορούμενοι και που είναι πρόστιμο £2.000 και φυλάκιση έξι μηνών αντανakλά ακριβώς το ενδιαφέρον του νομοθέτη για καταστολή και περιορισμό των αδικημάτων αυτών. 10
2. Η μέριμνα για διασφάλιση της συμμόρφωσης με τους κανονισμούς ασφαλείας αποτελεί αποκλειστική ευθύνη των εργοδοτών. Η μη συμμόρφωση με τους κανονισμούς αυτούς ενέχει εμφανείς κινδύνους για τη σωματική ακεραιότητα ή ακόμα και για την ίδια την ζωή των εργοδοτούμενων. 15
3. Η επιβληθείσα ποινή είναι τόσο επιεικής που δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με την επιβολή της καταστέλλεται η τάση για τη διάπραξη παρόμοιων αδικημάτων. 20
4. Με βάση την αρχή ότι η εταιρεία αποτελεί χωριστή νομική οντότητα, ορθά το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής ότι και ο διευθύνων σύμβουλος της αντιμετώπιζε τις ίδιες κατηγορίες. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση που ο διευθύνων σύμβουλος είναι ο κυριότερος μέτοχος της εταιρείας. 25
5. Επειδή οι επιβεβλημένες ποινές είναι υπέρμετρα επιεικές ακόμα και για κατηγορούμενους με λευκό ποινικό μητρώο, η λανθασμένη θεώρηση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι και οι δύο κατηγορούμενοι βαρύνονταν με προηγούμενες καταδικές δεν αποτελεί λόγο για επέμβαση στην ποινή που επιβλήθηκε. 30
6. Το χρονικό διάστημα των πέντε χρόνων που προβλέπεται στον περί Αποκαταστάσεως Καταδικασθέντων Νόμο, αρ. 70/81 δεν παρήλθε μεταξύ των δύο καταδικών της κατηγορουμένης εταιρείας. Συνεπώς ορθά το Δικαστήριο έλαβε υπόψη την καταδίκη 35

2 Α.Α.Δ. Μιχαηλίδης Ατδ & άλλος ν. Επ. Λειτ. Εργασίας

σαν προηγούμενο για την κατηγορούμενη εταιρεία.

- 5 7. Με βάση το Άρθρο 12.2 του Συντάγματος ότι κανένας δεν τιμωρείται δύο φορές για το ίδιο αδίκημα, η επιβολή ποινής στην πέμπτη κατηγορία πρέπει να ακυρωθεί αφού η κατηγορία αυτή είναι ουσιαστικά όμοια με την έκτη κατηγορία.

Η έφεση επιτυγχάνει μερικώς. Η επιβληθείσα ποινή στην πέμπτη κατηγορία ακυρώνεται.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

- 10 *Επαρχιακός Λειτουργός Εργασίας ν. Εταιρείας Οικοδομικών Κατασκευών Χρίστος Γενεθλής Ατδ (1992) 2 Α.Α.Δ. 373,*
Κυριάκου & Υιοί Ατδ ν. Επαρχιακού Λειτουργού Εργασίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 242.

Έφεση εναντίον Ποινής.

- 15 Έφεση εναντίον της ποινής από τους Μεταλλικά Ηρακλής Μιχαηλίδης Ατδ και άλλος οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 27 Ιανουαρίου, 1994, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 2139/93) στην κατηγορία της παράλειψης αποτελεσματικής προφύλαξης μηχανήματος, παράλειψης διατήρησης καθαρών διευκολύνσεων και άλλες τέσσερις κατηγορίες
20 σχετιζόμενες με τις συνθήκες που επικρατούσαν στο χώρο εργασίας της εταιρείας, κατά παράβαση των άρθρων 25(1), 94(1), 95(β) και 96 του Περί Εργοστασίων Νόμου, Κεφ. 134 και καταδικάστηκαν από Μεττούρη, Ε.Δ. σε ποινές προστίμου £130,- στην πρώτη
25 και δεύτερη κατηγορία, £50,- στην τρίτη, £70,- στη τέταρτη, £85,- στην πέμπτη και έκτη, £120,- στην έβδομη, για κάθε ένα κατηγορούμενο, πλέον εγγύηση £500,- για ένα χρόνο στον 2ο κατηγορούμενο.

Α. Παντελίδης με Χρ. Λειβαδιώτου (κα), για τους εφεσείοντες.

- 30 *Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβητους.*

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδώσει ο Φρ. Νικολαΐδης, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Στην παρούσα υπόθεση η πρώτη κατηγορούμενη είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης και ο δεύτερος κατηγορούμενος διευθύνων σύμβουλός της. Και οι δύο αντιμετώπισαν επτά συνολικά κατηγορίες για παράλειψη αποτελεσματικής προφύλαξης μηχανήματος, παράλειψη διατήρησης καθαρών υγειονομικών διευκολύνσεων, και άλλα αδικήματα σχετιζόμενα με τις συνθήκες που επικρατούσαν στο χώρο εργασίας της εταιρείας. Οι κατηγορούμενοι παραδέχτηκαν ενοχή και το Δικαστήριο τους επέβαλε ποινές προστίμου που κυμαίνονταν μεταξύ £50 και £130. Εναντίον των πιο πάνω ποινών οι κατηγορούμενοι άσκησαν έφεση. Οι λόγοι έφεσης μπορούν να συνοψιστούν στα ακόλουθα:

- (1) Ότι οι επιβληθείσες ποινές ήταν κάτω από τις περιστάσεις υπερβολικές και αδικαιολόγητες, αφού μεταξύ άλλων οι κατηγορίες αναφέρονταν σε μη αποτελεσματικούς τρόπους προφύλαξης των μηχανημάτων και όχι σε πλήρη έλλειψη προφύλαξης, ενώ το Δικαστήριο έδωσε περισσότερη σημασία στην καταστολή του αδικήματος και παρέλειψε να προσαρμόσει την ποινή στις ειδικές περιστάσεις των κατηγορουμένων. 15
- (2) Το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε εσφαλμένως ποινές σε αμφοτέρους τους κατηγορουμένους παραλείποντας κατά την επιμέτρηση της ποινής να λάβει υπόψη ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος ήταν ο διευθύνων σύμβουλος της κατηγορουμένης εταιρείας. 20
- (3) Το Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος βαρυνόταν με προηγούμενες καταδίκες. Περαιτέρω εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη ότι η προηγούμενη καταδίκη με την οποία η κατηγορουμένη εταιρεία βαρυνόταν είχε επιβληθεί πριν από μεγάλο χρονικό διάστημα και ότι, εν πάση περιπτώσει, οι κατηγορίες στο αναφερόμενο προηγούμενο δεν ήταν όμοιες με τις κατηγορίες της παρούσας υπόθεσης. 30
- (4) Το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη ότι οι κατηγορίες 5 και 6 ήταν όμοιες, ή αφορούσαν το ίδιο θέμα ή προέκυπταν από τα ίδια γεγονότα. 35

Όπως είπαμε οι κατηγορούμενοι αντιμετώπιζαν επτά συνολικά κατηγορίες. Η πρώτη κατηγορία αναφέρεται στην παράλειψή τους να προφυλάξουν αποτελεσματικά το σύστημα μετάδοσης κίνησης μηχανήματος συμπίεσης μετάλλων (κοινώς πρέσα), με αποτέλεσμα εργοδοτούμενα άτομα να εκτίθενται σε κίνδυνο

τραυματισμού. Η δεύτερη κατηγορία αναφέρεται στην παράλειψη αποτελεσματικής προφύλαξης συστήματος κοπής μετάλλων με σταθερό προφυλακτήρα, με αποτέλεσμα και πάλιν εργοδοτούμενοι να εκτίθενται σε κίνδυνο τραυματισμού. Η τρίτη κατηγορία αναφέρεται σε παράλειψη διατήρησης καθαρών υγειονομικών διευκολύνσεων προς τους άρρηνες εργοδοτούμενους, ενώ η τέταρτη κατηγορία σε ανεπαρκή φωτισμό του χώρου εργασίας, ήτοι μη ικανοποιητική ένταση φωτισμού στο θάλαμο βαφής με αποτέλεσμα και πάλι κίνδυνο τραυματισμού ή βλάβης της υγείας των εργοδοτούμενων. Η πέμπτη κατηγορία αναφέρεται στην παράλειψη διατήρησης ασφαλών μέσων πρόσβασης στους διάφορους χώρους εργασίας, γιατί οι κατηγορούμενοι παρέλειψαν να διατηρούν καθαρό από εμπόδια το δάπεδο που βρίσκεται γύρω από την πρέσα, με αποτέλεσμα να βρίσκονται στο δάπεδο τεμάχια λαμαρίνας που καθιστούσαν την πρόσβαση στο μηχάνημα επικίνδυνη. Σύμφωνα με την έκτη κατηγορία οι κατηγορούμενοι παρέλειψαν να διατηρούν ασφαλείς χώρους εργασίας, αφού λόγω της παράλειψής τους να διατηρούν καθαρό από εμπόδια το δάπεδο που βρίσκεται γύρω από την πιο πάνω πρέσα, η εργασία στο συγκεκριμένο μηχάνημα καθίστατο επικίνδυνη. Τέλος η έβδομη κατηγορία αναφέρεται σε παράλειψη παροχής και διατήρησης συστήματος τοπικού εξαερισμού στο χώρο βαφής μεταλλικών αντικειμένων για παρεμπόδιση της εισόδου αναθυμιάσεων στον αέρα του χώρου εργασίας, με αποτέλεσμα και πάλι οι εργοδοτούμενοι να εκτίθενται σε κίνδυνο βλάβης της υγείας τους.

Ο περί Εργοστασίων Νόμος, Κεφ. 134, όπως έχει τροποποιηθεί από τους Νόμους 43/64, 32/72, 22/82, 25/89 και 20/90, προβλέπει για τα αδικήματα στα οποία οι κατηγορούμενοι παραδέκθηκαν ενοχή ποινές προστίμου μέχρι ποσού £2.000 και φυλάκισης έξι μηνών. Ο λόγος για την αυστηρότητα με την οποία ο νόμος αντιμετωπίζει τέτοια αδικήματα είναι η καταφανής ανάγκη για την προστασία της ζωής, σωματικής ακεραιότητας και υγείας των εργαζομένων. Η εξασφάλιση ασφαλών συνθηκών εργασίας αποτελεί επιβεβλημένο καθήκον των εργοδοτών. Τα εργατικά ατυχήματα και οι συνεπακόλουθοι τραυματισμοί ή απώλεια ζωών, εκτός των διαφόρων κοινωνικών προβλημάτων και δυστυχίας που προκαλούν, δημιουργούν και δυσβάστακτο βάρος στην οικονομία του τόπου, τόσο λόγω της απώλειας εργατικών χεριών και κατά συνέπεια της μείωσης του εθνικού εισοδήματος, όσο και λόγω των απαραίτητων για θεραπεία και αποκατάσταση των τραυματιών δαπανών. Εξάλλου η διατήρηση καθαρών υγειονομικών διευκολύνσεων δεν είναι μικρότερης σημασίας. Οι καθαροί χώ-

ροι εργασίας όχι μόνο προστατεύουν την υγεία των εργαζομένων, αλλά συνάμα ανεβάζουν το επίπεδο και την ποιότητα ζωής τους.

Το ύψος των προβλεπομένων ποινών αντανακλά ακριβώς το ενδιαφέρον του νομοθέτη για καταστολή και περιορισμό των αδικημάτων αυτών. Στην υπόθεση *Επαρχιακός Λειτουργός Εργασίας ν. Εταιρείας Οικοδομικών Κατασκευών Χρίστος Γενέθλης Ατδ* (1992) 2 Α.Α.Δ. 373, αφού τονίστηκε ότι η μικρή ποινή αποτελεί ενθάρρυνση στην παρανομία και ότι θα πρέπει να επιβάλλεται αποτρεπτική ποινή, όπου η φύση του αδικήματος το απαιτεί λαμβανομένων υπόψη των γεγονότων της κάθε υπόθεσης, αύξησε τις επιβληθείσες ποινές προστίμου από £20 και £30 στις £500 σε κάθε μια από τις τέσσερις κατηγορίες για παράλειψη παροχής αποτελεσματικής προστασίας σε χώρους εργασίας.

Η μέριμνα για διασφάλιση της συμμόρφωσης με τους κανονισμούς ασφαλείας αποτελεί αποκλειστική ευθύνη των εργοδοτών που είναι και οι μόνοι που έχουν τον έλεγχο του χώρου εργασίας, αντίθετα με τους εργοδοτούμενους που δεν έχουν εκλογή όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας τους. Η μη συμμόρφωση με τους κανονισμούς ασφαλείας ενέχει εμφανείς κινδύνους για τη σωματική ακεραιότητα ή ακόμα και για την ίδια τη ζωή των εργοδοτούμενων. (Βλ. *Παντελής Κυριάκου & Υιοί Ατδ ν. Επαρχιακού Λειτουργού Εργασίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 242, όπου ποινή προστίμου £170 δεν κρίθηκε υπερβολική).

Μέρος του επιχειρήματος ότι οι επιβληθείσες ποινές ήταν υπό τις περιστάσεις υπερβολικές και αδικαιολόγητες αποτελεί και ο ισχυρισμός ότι το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι οι πρώτες δύο κατηγορίες αφορούσαν μόνο μη αποτελεσματικό τρόπο προφύλαξης και όχι πλήρη έλλειψη προφύλαξης των μηχανημάτων. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε γιατί κάτι τέτοιο θα αποτελούσε λόγο επιμέτρησης υπέρ των κατηγορουμένων, αφού είτε πλήρης έλλειψη προφύλαξης υπάρχει, είτε μη αποτελεσματική προφύλαξη, το αποτέλεσμα παραμένει ότι οι εργοδοτούμενοι εκτίθενται σε κίνδυνο τραυματισμού: Η θέση ότι η πλήρης έλλειψη προφύλαξης των μηχανημάτων δημιουργεί περισσότερους κινδύνους από τη μη αποτελεσματική προφύλαξη, αποτελεί κάτω από τις περιστάσεις θεωρητικό επιχειρήμα.

Εν όψει του ύψους των προβλεπομένων από το νόμο ποινών, αλλά και της σοβαρότητας των αδικημάτων θεωρούμε ότι οι επιβληθείσες ποινές, όχι μόνο δεν είναι υπερβολικές ή αδικαιολόγητες, αλλά αντίθετα είναι υπέρμετρα επιεικείς. Είναι χαρακτη-

5 ριστικό και το γεγονός ότι πρόσφατα οι ποινές αυξήθηκαν με το άρθρο 8 του περί Εργοστασίων (Τροποποιητικού) Νόμου, Αρ. 20/90. Κατά τη γνώμη μας το πρωτόδικο Δικαστήριο θα μπορούσε να είχε επιβάλει πολλαπλάσιο ποσό υπό μορφή προστίμου, ενώ σε κατάλληλες περιπτώσεις τα Δικαστήρια θα πρέπει να εξετάζουν και το ενδεχόμενο επιβολής ποινών στερητικών της ελευθερίας.

10 Στην ίδια κατηγορία επιχειρημάτων εντάσσεται και ο έβδομος λόγος έφεσης όπου αναφέρεται ότι το Δικαστήριο αντί να προσαρμόσει την ποινή στις ειδικές περιστάσεις των κατηγορουμένων έδωσε περισσότερη σημασία στην καταστολή του αδικήματος. Η επιβληθείσα ποινή είναι τόσο επεικής που δεν μπορεί να γίνει ούτε προς στιγμή σκέψη ότι με την επιβολή της καταστέλλεται η τάση προς τέλεση τέτοιας φύσης αδικημάτων. Όταν ο νόμος 15 προβλέπει ποινή προστίμου μέχρι ποσού £2.000, η επιβολή ποινών της τάξεως των προστίμων που επιβλήθηκαν, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί σαν προσπάθεια καταστολής του αδικήματος.

20 Άλλος λόγος έφεσης αναφέρεται στο ότι το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος είναι διευθύνων σύμβουλος της κατηγορουμένης εταιρείας. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε γιατί το Δικαστήριο θα έπρεπε να λάβει υπόψη τον παράγοντα αυτό. Είναι γνωστή η αρχή ότι η εταιρεία αποτελεί χωριστό νομικό πρόσωπο με ίδια προσωπικότητα και συνεπώς το γεγονός ότι εκτός της εταιρείας αντιμετωπίζει τις 25 ίδιες κατηγορίες και ο διευθύνων σύμβουλος της, δεν αποτελεί λόγο που θα πρέπει να ληφθεί υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής, ακόμα και στις περιπτώσεις που ο σύμβουλος αποτελεί και τον κυριότερο μέτοχο της εταιρείας. Αισθανόμαστε ότι δεν χρειάζεται να επεκταθούμε περαιτέρω στο θέμα αυτό και συνεπώς 30 και ο λόγος αυτός της έφεσης θα πρέπει να απορριφθεί.

35 Σαν τρίτος λόγος έφεσης αναφέρεται το ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι ο δεύτερος κατηγορούμενος βαρυνόταν με προηγούμενες καταδίκες, ενώ το Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη ότι η προηγούμενη καταδίκη με την οποία βαρυνόταν η κατηγορούμενη εταιρεία είχε επιβληθεί πριν από μεγάλο χρονικό διάστημα. Από τον ενώπιόν μας φάκελλο της υπόθεσης και ιδιαίτερα από την αναφορά ότι ο κατηγορούμενος παραδέχεται το προηγούμενο, όσο και από το λεκτικό που το Δικαστήριο χρησιμοποίησε κατά την επιμέτρηση της ποινής, συνάγεται ότι 40 πράγματι το Δικαστήριο θεώρησε λανθασμένα ότι αμφότεροι οι κατηγορούμενοι βαρύνονταν με προηγούμενες παρόμοιες καταδί-

κες. Μια τέτοια εσφαλμένη θεώρηση γεγονότων θα συνιστούσε φυσιολογικά λόγο για επέμβαση στην ποινή που επιβλήθηκε. Όμως όπως είπαμε και προηγουμένως, θεωρούμε ότι οι επιβληθείσες σε αμφοτέρους τους κατηγορούμενους ποινές είναι υπέρμετρα επιεικείς, ακόμα και για κατηγορούμενους που δεν βαρύνονται με προηγούμενες καταδίκες. Κάτω από τις περιστάσεις θεωρούμε ότι δεν θα πρέπει να επέμβουμε στις ποινές που επιβλήθηκαν από το πρωτόδικο Δικαστήριο στον δεύτερο κατηγορούμενο. 5

Απασχόλησε επίσης το Δικαστήριο και το γεγονός ότι η προηγούμενη καταδίκη με την οποία βαρύνεται η κατηγορούμενη εταιρεία επεβλήθη στις 12.1.1989, ενώ η ποινή για την παρούσα υπόθεση στις 27.1.1994, ημερομηνία κατά την οποία τα πέντε χρόνια που προβλέπονται από τον περί Αποκαταστάσεως Καταδικασθέντων Νόμο, αρ. 70/81 είχαν ουσιαστικά παρέλθει. Σε μια τέτοια περίπτωση η προηγούμενη καταδίκη δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν προηγούμενο που μπορούσε να επηρεάσει το ύψος της ποινής. Όμως, προσεκτική ανάγνωση των σχετικών διατάξεων του νόμου 70/81 δείχνει ότι λαμβάνεται υπόψη το χρονικό διάστημα μεταξύ των δύο καταδικιών. Η προηγούμενη υπόθεση είχε εκδικαστεί στις 12.1.1989, ενώ στην παρούσα υπόθεση οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν στις 13.12.1993 όταν μετέβαλαν και την απάντησή τους στις κατηγορίες από μη παραδοχή σε παραδοχή. Στη συνέχεια το Δικαστήριο ανέβαλε την υπόθεση σε μεταγενέστερη ημερομηνία, ήτοι στις 10.1.1994, για γεγονότα και επιβολή ποινής. Μεταξύ των δύο καταδικιών δεν παρήλθε χρονικό διάστημα πέντε ετών και συνεπώς ορθά το Δικαστήριο έλαβε υπόψη την καταδίκη σαν προηγούμενο για την κατηγορούμενη εταιρεία. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του ευπαιδευτού συνήγορου ότι η παρέλευση ενός τέτοιου χρονικού διαστήματος θα έπρεπε να είχε ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο κατά την επιμέτρηση της ποινής, ισχύουν όσα έχουμε πει πιο πάνω, ότι δηλαδή η επιβληθείσα ποινή ούτως ή άλλως είναι τόσο χαμηλή που να μην επιδέχεται οποιονδήποτε μείωση. 10 15 20 25 30

Ο ευπαιδευτος συνήγορος των κατηγορουμένων ισχυρίστηκε επίσης ότι το Δικαστήριο θα έπρεπε να λάβει υπόψη ότι οι κατηγορίες στην προηγούμενη καταδίκη που αντιμετώπιζε η κατηγορούμενη εταιρεία ήταν διαφορετικές από τις κατηγορίες της παρούσας υπόθεσης. Θεωρούμε ότι η φύση τους ήταν όμοια, αφού και στις δύο περιπτώσεις οι κατηγορούμενοι αντιμετώπιζαν κατηγορίες για παραλείψεις που εκθέτουν σε κίνδυνο τραυματισμού εργοδοτούμενων τους. 35 40

5 Ο έκτος λόγος έφεσης αναφέρεται στο ότι το πρωτόδικο Δι-
καστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι η πέμπτη και έκτη κατηγορία ήταν
ουσιαστικά όμοιες ή αφορούσαν το ίδιο θέμα ή προέκυπταν
από τα ίδια γεγονότα. Είναι γεγονός ότι απλή ανάγνωση των
10 δύο κατηγοριών, αλλά και των γεγονότων όπως έχουν εκτεθεί,
δείχνει ότι οι δύο κατηγορίες βασίζονται στα ίδια γεγονότα,
αφού ουσιαστικά βασίζονται στο γεγονός της ύπαρξης λαμαρι-
νών στο πίσω μέρος μηχανήματος με αποτέλεσμα να μην υπάρ-
χει αρκετός χώρος για ελεύθερη διακίνηση των εργατών. Είναι
15 χαρακτηριστικό ότι ακόμα και κατά την έκθεση των γεγονότων
η Κατηγορούσα Αρχή αναφέρθηκε στις δύο κατηγορίες μαζί.
Κάτω από τις περιστάσεις βρίσκουμε ότι το Δικαστήριο θα
έπρεπε να είχε λάβει υπόψη το γεγονός αυτό και να αποφύγει
την επιβολή ποινής σε μία από τις δύο κατηγορίες. Κανένας δεν
20 τιμωρείται δύο φορές για την ίδια πράξη ή παράλειψη (Άρθρο
12.2 του Συντάγματος) και συνεπώς κάτω από τις περιστάσεις
αποφασίσαμε ότι η επιβολή ποινής στην πέμπτη κατηγορία θα
πρέπει να ακυρωθεί.

20 Εν όψει όλων των πιο πάνω η έφεση επιτυγχάνει μερικώς. Η
επιβληθείσα ποινή στην πέμπτη κατηγορία ακυρώνεται.

*Η έφεση επιτυγχάνει μερικώς. Η ποι-
νή στην κατηγορία 5 ακυρώνεται.*